

OBJECTIU: CAMPARI AMB GEL

El Sol ja acarona amb el seus dits més llargs el que comença a ser el dia d'avui, i jo començo just ara a prendre consciència de que Calderón de la Barca era un mentider. La vida no no més és somni, cal aixecar-se cada dia, mes o menys...

Sento, malgrat les vuit o nou hores que fa que vaig deixar la vertical, una sensació coneguda, quasi familiar, que arraulida a la zona lumbar em recorda que tinc esquena i fa que em mogui cautament, no fos que despertés la bestia.

Davant aquest avís «esquelètic», o pot ser «muscular», decideixo donar-me festa. Compraré el diari i el llegiré tranquil, instal·lat en alguna terrassa. Prenc una dutxa, ajusto la càpsula a la màquina i en el temps que triga l'aigua en infusionar la negra pols i prendrem el resultat, ja estic vestit i a punt.

Ja al pati m'ajusto el lleuger casc obert de coloraines que utilitzo sempre per desplaçaments de curta tirada, prenc el mòbil, la cartera i les claus, i arrenco superant la rampa i el desnivell de la vorera sense cap problema tot encarant-me cap el brusc pendent del carrer i em llenço a vall en un vertiginós i rutinari descens. Obrir-se a la dreta per girar a l'esquerra, tot vigilant preferentment la dreta. Ajustar-se a la dreta per girar, vigilant l'esquerra sense obrir-se, vuitanta metres més i girar de nou a l'esquerra controlant molt especialment els que eventualment puguin arribar per la dreta.

Ja, estic a l'espai exterior, hi sortit de la urbanització i trepitjo la carretera de Romanyà en direcció a «La Bola de Klong». No més la temperatura de l'oli, un «Aixam» blau ducados i la manca de espais sense pintar a la ratlla central de la calçada, impedeixen que «rosqui» més.

Passo pels cinc revolts i les dues «rotondes», i enfilo la recta de Sant Antoni tot entretingut en anar driblant petites o grans (segons el poder adquisitiu o les ganes d'ostentació dels seus propietaris) caixetes metàl·liques que van lliscant feixugament i que ignorants del que passa a l'exterior, corren, s'aturen o giren en una anàrquica i lenta cursa cap el «súper», la platja, o el quiosc de premsa. Com jo.

Patint-los a tots encerto a arribar a Can Dalmau per fer-me amb un exemplar de «El Periódico» de color blau, paradoxalment, sent qui jo soc

Entre divuit i vint ulls fan diana en la meva persona. Estan ordenats de més lluny a més a prop, i la major part, agrupats de dos en dos. Pertanyen a persones que esperen amb paciència el seu torn. Em fixo en una closca unida a una persona amb «shorts», mitjons grocs i sandàlies, que manté segrestat en exclusiva al venedor que impotent, repeteix:

- *Only touch. Not insert. Only touch. Not insert.*

El propietari de la closca, els «shorts» i els mitjons grocs, incrèdul i brandant a la mà esquerra una targeta de plàstic, balbujeja sincopadament;

- *Only touch? Not insert?..., yes?*

Ja tinc el diari, L'hi pres de la lleixa baixa de l'esquerra. Per un moment el pensament de marxar i tornar demà a pagar m'ha passat pel cap, però la idea de que puguin pensar que marxo sense pagar em fa seguir esperant. Vuit minuts després deixo sobre el taulell dues monedes d'euro i una de vint cèntims i surto feliç d'acabar amb el tràmit de comprar les notícies d'ahir. A dins, a un costat del taulell, una closca amb mitjons grocs i pujada a unes sandàlies, sembla tenir com a únic objectiu exhaurir allà mateix les seves vacances.

De camí de retorn a Klong per seure a la terrassa del «Centru» pateixo visions; Estem a Juliol però en lloc d'aromes de pollastres a l'ast de sis euros amb gust d'anabolitzants, d'efluvis corporals amb regust de suor amb «Nivea» i de turistes blancs farina o vermells gamba, el que veig son xiringuitos xinesos de fideus chao-mien, replicants de tota edat i condició i cotxes voladors amb caza-replicants del tipus «Nexus-2». Veig massa pelis de ciència-ficció.

A meitat de la recta que uneix per terra Sant Antoni i Klong tinc temps de dedicar un pensament per tots el arbres que un tarat mental posat a la política va fer tallar ara fa un temps.

Finalment, aparcada la moto i ja a la Plaça, sec a la terrassa del «Centru» i sense esperar que s'adonin de la meua presència, obro el diari.

La noia s'acosta a la taula i em demana que demani:

- *Un Campari amb gel i unes xips gust «patata xip»*

Es fa fonedissa dins el local i reapareix amb una bossa de xips normals, amb gust de xips. Segueixo amb la lectura al mateix temps que em barallo amb la maleïda bossa. Finalment i amb l'abandó prematur del meu desodorant com a conseqüència, cedeix i mostra el seu contingut a l'exterior.

Tres notícies més tard reapareix la noia. Du un got de tub que conté dos glaçons de color rosa.

- *Si us plau posam una mica més de Campari, si et fixes veuràs que els pobres glaçons estan sols dins el got*

Em mira amb expressió de complicitat i desapareix de nou amb el got i el seu solitari contingut.

Llegint, llegint, veig que les bosses de «Louis Vuitton» i el «Chivas 21» han perdut a la Rita. Serà «lo caloret» excessiu... Sacyr participarà en l'ampliació del canal de Panamà. La fundació Lukum deu haver incrementat el seu patrimoni...

Retorna la cambrera

- *Aquí te, un Campari amb seltz*

- *No, era sol, sol però amb gel*

Torno la vista al diari...

Arrestats vuit narcos de la mateixa família... Com ha de ser, la família que delinqueix unida segueix unida, a la presó, es clar.

Finalment torna la noia amb un got, amb glaçons, i sobre tot, amb Campari

- *Moltes gràcies, no se que faria sense tu.*